

Protokół nr XXVII/12
uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 24 czerwca 2012 r.
Sala Wielka Ratusza

Sesja trwała w godzinach od 12.00 do 13.30

Na ogólną liczbę 37 radnych wszyscy byli obecni.

[red. – Sesja rozpoczęła się odegraniem hymnu narodowego.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Szanowni Państwo, rozpoczęliśmy uroczystą sesję Rady Miejskiej Wrocławia. Jak każdego roku, 24 czerwca – niezależnie od tego, jaki to jest dzień, czy jest to niedziela, czy dzień powszedni – równie uroczyste i w równie poważnym, doniosłym nastroju, mam zaszczyt przywitać Państwa wszystkich na dzisiejszej uroczystości. Przede wszystkim Ich Ekscelencje Biskupów, Panów Posłów, Senatorów, Konsulów i Konsulów Honorowych, którzy znaleźli czas i zaszczytli naszą uroczystość swoją obecnością. Serdecznie witam Ich Magnificencje Rektorów, którzy w licznym gronie przybyli na dzisiejsze nasze spotkanie. Witam serdecznie przedstawicieli świata kultury i świata nauki. Witam bardzo serdecznie Panie i Panów Radnych. Witam bardzo serdecznie Panów Wiceprezydentów i na końcu Pana Prezydenta jako współgospodarza dzisiejszej uroczystości. Witam serdecznie laureatów, rodziny i przyjaciół, które dzisiaj – w tym ważnym, jak sądzę, dniu – im towarzyszą.

Ten dzień jest ważny i mam nadzieję, że ważnym przez długi czas pozostanie. Rozpoczęliśmy go dzisiaj przemarszem po oplotkach Rynku. W przyszłym roku będzie to już przez centrum Rynku w towarzystwie znakomitej orkiestry z Dębina, która wczoraj prezentowała swoje wspaniałe możliwości na pergoli wrocławskiej, w towarzystwie Bractwa Rycerskiego, Bractwa Kurkowego. Było to piękne przejście przy aplauzie licznie zgromadzonych wrocławian.

Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz: Szanowni Państwo, Panie Przewodniczący, Wysoka Rado! Uroczystą sesją Rady Miejskiej, która odbywa się, jak zawsze, w święto Wrocławia zamykamy kolejny rok naszej działalności. Zwykliśmy bowiem rozliczać lata aktywności wrocławskiego samorządu w takich cyklach. Od świętego Jana do świętego Jana.

Chcę powiedzieć 4 tylko rzeczy. Po pierwsze – tak rozumiany rok był, być może, najpomyślniejszym rokiem w historii powojennego Wrocławia. Mam na myśli nasze dokonania materialne, ale i nie tylko materialne. Autostradowa Obwodnica Wrocławia, nowy terminal na wrocławskim lotnisku, wyremontowany dworzec, stadion miejski, układ komunikacyjny wokół stadionu, obwodnica śródmiejska, nowe linie tramwajowe. To dorobek materialny. A ten niematerialny to przede wszystkim piłka nożna, Śląsk mistrzem Polski, Wrocław jednym z gospodarzy Mistrzostw Europy Euro 2012.

Po drugie – chcę mocno podkreślić, że to nie koniec. Przed nami kolejne ważne i wspaniałe inwestycje, Narodowe Forum Muzyki, Teatr Capitol, Oceanarium, obwodnica Leśnicy, trwający kompleksowy remont Psiego Pola.

Po trzecie – wraz z zakończeniem Euro 2012 ruszamy do pracy nad 2 wspaniałymi projektami, które pozyskaliśmy dla Wrocławia bądź uzyskaliśmy potwierdzenie ich realizacji w ostatnim roku. To Europejska Stolica Kultury 2016 i World Games 2017. Oba projekty będą jednoczyć wrocławian i budować ich dumę oraz satysfakcję. Oba projekty muszą mieć wrocławski, dolnośląski i ogólnopolski charakter. Raz jeszcze zapraszam, proszę i apeluję o współpracę. Raz jeszcze zwracam się w ten sposób do władz województwa dolnośląskiego i do rządu polskiego. Usłyszcie proszę.

Po czwarte – wciąż i na zawsze najważniejsza jest edukacja, rozumiana jako kształcenie, otwieranie na świat i kształtowanie charakteru. Taka ma być oświata we Wrocławiu. Tylko wówczas, tylko pod takim warunkiem, tylko tak wychowując i ucząc młodych ludzi, utrzymamy to, co zdołaliśmy uzyskać. To coś, co spostrzegłem ostatnio w oczach dziennikarzy odwiedzających Wrocław, kibiców goszczących w naszym mieście, polskich biskupów obradujących tutaj jeszcze wczoraj na uroczystym posiedzeniu episkopatu. Coś za co Wysokiej Radzie, wszystkim Państwu, dzisiejszym laureatom i wszystkim wrocławianom serdecznie dziękuję. [red. – brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Zgodnie z tradycją tego spotkania, tej uroczystej sesji jako pierwsza będzie przedstawiona laudacja na temat osoby, która otrzymuje tytuł honorowego obywatela Wrocławia.

Jak Państwo doskonale wiedzą, jest nim pan Eugeniusz Get-Stankiewicz, który urodził się 14 maja 1942 roku w Oszmianie na Wileńszczyźnie. Z Wrocławiem związany był od roku 1961, gdy rozpoczął studia na Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Architektury. Studiował także w ówczesnej Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych, gdzie był także szefem pracowni grafiki warsztatowej. Współpracował z wydawnictwem Ossolineum, Operą Wrocławską, Muzeum Narodowym, któremu ofiarował liczne swoje prace. Jego plakaty informowały o spektaklach opery i koncertach przeglądu piosenki aktorskiej, i wielu innych wydarzeniach kulturalnych w naszym mieście.

Ślady działań artystycznych Stankiewicza widoczne są w wielu punktach miasta. Tablica ku czci Prostych Działań $1 + 1 = 2$ na Starych Jatkach każdego roku uroczystość była odsłaniana przez autora. Get-Stankiewicz spogląda na nas z kamienicy przy pl. Solnym, kryjąc się w postaci Murzyna, który powstał na podstawie odlewu ciała artysty. Jest także autorem pomnika Solidarności w kampusie Politechniki Wrocławskiej, współautorem pracy poświęconej Ronaldowi Reaganowi oraz witraża – portretu Jana Pawła II w kaplicy Rady Miejskiej w kościele św. Elżbiety.

W połowie lat 90. minionego stulecia Eugeniusz Stankiewicz za symboliczny grosz wydzierżawił od Miasta kamieniczkę Jaś, która stała się Domkiem Miedziorytnika. Ulokował w nim Muzeum Krasnoludków w Budowie. Na kamienicy umieścił także, dziś już bardzo znaną, tablicę z krzyżem, Chrystusem, 3 gwoździami, młotkiem i napisem „zrób to sam”.

Emocjonalny związek naszego laureata z miastem został przez niego wyrażony poprzez ukryte w strukturze miasta znaki. Jeden z nich to kostka brukowa z wizerunkiem Geta umieszczona w tylko jemu znanym miejscu. Drugi symbol to odlany z brązu gawron siedzący na gałęzi gdzieś pomiędzy Kozanowem a Popowicami.

Uczucie do miasta objawiało się także w dbałości o przestrzeń publiczną. Nie znosił brudu, zaniedbania, walczył o ład i w otaczającej przestrzeni, będąc jednocześnie ważnym jej składnikiem. Spotykaliśmy Geta w Rynku, w sklepie, w parku, czy też w jego domku, do którego gościnnie i chętnie zapraszał przechodniów. Get-Stankiewicz odszedł od nas w minionym roku. Możemy nadal korzystać z jego twórczości, gdyż uczynił miasto swoim spadkobiercą, pozostawiając nam swój warsztat i dorobek artystyczny. Kamieniczka Jaś pozostanie nadal Domkiem Miedziorytnika, w którym gospodarzem będzie pełen otwartości i tolerancji duch naszego laureata.

Pragniemy dzisiaj podziękować artyście za to, że był z nami, że tworzył przez lata rzeczywistość naszego miasta, że ufał mieszkańcom, którym pozostawił swój artystyczny dorobek. Szanowni Państwo, do obowiązku przewodniczącego należy także odczytanie tradycyjnej laudacji łacińskiej, co niniejszym uczynię.

[red. - Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski odczytał łacińską formułę nadania tytułu *Civitate Wratislaviensi Donatus.*]

Kolejnym etapem naszego spotkania będzie przekazanie 5 nagród Miasta Wrocławia, które przyznawane są drogą uchwały Rady Miejskiej Wrocławia i kolejno rozpoczniemy od laudacji poświęconej panu profesorowi Janowi Biliszczukowi.

Pan profesor urodził się w 1949 r. w Bronicach, ówczesnym województwie zielonogórskim. Ukończył technikum drogowe w Zielonej Górze oraz studia na Politechnice Wrocławskiej, uzyskując stopień magistra inżyniera w specjalności budowa mostów. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał pod kierunkiem profesora Jana Kmity. Tytuł naukowy profesora uzyskał w roku 1997.

Jest wybitnym konstruktorem mostów, które konstruuje i ich realizację nadzoruje. Działalność inżynierska profesora obejmuje projekty ponad 50 mostów oraz 30 projektów rehabilitacji mostów różnego typu, oraz doradztwo naukowo-techniczne przy projektowaniu i budowie najważniejszych obiektów mostowych w Polsce. Prowadził nadzory nad budową mostu przez Odrę w Rogowie Opolskim, przez Wisłę w Toruniu, na trasie Siekierkowskiej w Warszawie, mostów w ciągu obwodnicy północnej Opola, mostu III Tysiąclecia w Gdańsku oraz największego mostu podwieszanego w Polsce – w Płocku. Prowadził także nadzór naukowo-techniczny nad projektowaniem, realizacją mostu Milenijnego we Wrocławiu.

Pan profesor Jan Biliszczuk wraz z zespołem badawczo-projektowym Mosty-Wrocław jest autorem projektu oraz sprawującym nadzór nad realizacją mostu Rędzińskiego w ciągu Autostradowej Obwodnicy Wrocławia. Most Rędziński, proszę Państwa, jest drogowym mostem wantungowym nad Odrą i Wyspą Rędzińską. Żelbetowa konstrukcja zawieszona jest na jednym pylonie. Jego wysokość to 122 m – jest to najwyższa tego typu konstrukcja w Polsce. Przeprawa ma 612 m długości, a wraz z dojazdowymi estakadami – 1742 m. W każdym kierunku kierowcy mają do dyspozycji 3 pasy ruchu. Most wyróżnia się także wyjątkową urodą, stając się jednym z ważnych symboli nowoczesnego, rozwijającego się Wrocławia.

Nagroda Miasta Wrocławia jest wyrazem wdzięczności jego mieszkańców za dary talentu i pracy pana profesora, których owoce czynią nasze miasto piękniejszym i nowocześniejszym. [red. – brawa]

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Maria Zawartko: Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, Szanowni Laureaci, Szanowni Państwo! Mam zaszczyt przedstawić sylwetkę pana doktora Ryszarda Jadacha, który z Wrocławiem związany jest od 1969 r., kiedy to rozpoczął studia na wrocławskiej Akademii Medycznej na Wydziale Lekarskim. Już w trakcie studiów był aktywnym działaczem społeczno-kulturalnym, zostając m.in. kierownikiem i dziennikarzem w radiu studenckim „Bliźniak”.

Po studiach w 1975 r. rozpoczął pracę w Dolnośląskim Szpitalu Specjalistycznym im. Tadeusza Marciniaka na Oddziale Anestezji i Intensywnej Terapii, gdzie ukończył specjalizację z tej samej dziedziny. W tym czasie dał się poznać nie tylko jako dobry lekarz, ale i człowiek z charyzmą, cieszący się dużym zaufaniem współpracowników. W 1988 r. organizował oddział Intensywnej Terapii w Klinice Onkologii i Hematologii Dziecięcej wrocławskiej Akademii Medycznej w powstającym szpitalu przy ul. Bujwida 44, a następnie został jego pierwszym kierownikiem. Podczas 7 lat pracy w klinice, ratując życie wielu małym pacjentom, wprowadził szereg nowatorskich metod walki z bólem.

Wraz ze swoimi współpracownikami stworzył podwaliny pod doskonale funkcjonującą dziś Katedrę i Klinikę Transplantacji Szpiku, Onkologii i Hematologii Dziecięcej Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1996–1999 był dyrektorem Wojewódzkiego Szpitala im. Babińskiego we Wrocławiu, przejmując placówkę będącą w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Jego działania doprowadziły do zredukowania zobowiązań szpitala, wdrożył również wiele innowacji sprzyjających podwyższaniu standardów leczenia i hospitalizacji. Jako pierwszy na Dolnym Śląsku wprowadził pojęcie jakości w szpitalnictwie, uzyskując dla swego szpitala akredytację Centrum Monitorowania Jakości w ochronie zdrowia.

Z początkiem XX w. Ryszard Jadach został jednym z dyrektorów Wydziału Polityki Zdrowotnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego, gdzie stworzył od podstaw Dział Promocji Zdrowia, a następnie był dyrektorem ds. medycznych Dolnośląskiej Regionalnej Kasy Chorych i w dolnośląskim oddziale NFZ. W owym czasie zostały wprowadzone 24-godzinne dyżury dla pacjentów z tzw. ostrymi zespołami wieńcowymi, czyli zawałami, co istotnie zmniejszyło śmiertelność wśród tych chorych.

Od kilku lat doktor Ryszard Jadach jest dyrektorem zarządzającym w Dolnośląskim Centrum Chorób Serca „Medinet”. Od czasu kiedy objął powyższe stanowisko, jego szpital otrzymał już trzykrotnie Dolnośląski Certyfikat Gospodarczy i Gazele Biznesu.

Od wielu też lat doktor Ryszard Jadach jest zaangażowany w działalność społeczną m.in. w pomoc przy organizacji Festiwalu Muzyki Wiedeńskiej we Wrocławiu, opiekę nad dziećmi z domu dziecka, wspieranie działań stowarzyszenia osób niepełnosprawnych, pomoc dzieciom niesłyszącym i słabosłyszącym. Ostatnio wybrany został na prezidenta wrocławskiego oddziału Rotary Club.

Dzisiejsza nagroda jest nagrodą wszystkich, myślę, pacjentów, których pan doktor leczył i myślę, że nadal będzie tak pięknie pracować na rzecz naszego miasta. Bardzo Panu Doktorowi dziękujemy. [red. – brawa]

Szanowni Państwo, kolejna laudacja, którą przeczytam w tej chwili związana jest z obszarem muzyki we Wrocławiu. A dotyczyć będzie osoby związanej z Wrocławiem od wielu dziesiątków lat i promującej nasze miasto nie tylko w Polsce, ale na arenie europejskiej i światowej.

Włodzimierz Stanisław Szomański urodzony w 1948 r., kompozytor, aranżer, wokalista jazzowy, pedagog. Absolwent Wydziału Wychowania Muzycznego Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu. Początkowo pracował jako nauczyciel wychowania muzycznego w X Liceum Ogólnokształcącym we Wrocławiu i jako instruktor muzycznych wrocławskich zespołów estradowych. W latach 1974–1982 śpiewał w chórze Cantores Minores Wratislavienses.

W 1978 r. założył i prowadzi do dnia dzisiejszego zespół wokalny Spirituals Singers Band, pozostając jego kierownikiem muzycznym, pedagogiem, aranżerem i kompozytorem. Prawie 35 lat pracy z zespołem zaowocowało ogromną ilością koncertów w kraju i za granicą, uczestnictwem w najpoważniejszych festiwalach od Jazz Jamboree po Wratislavia Cantans, nagraniami dla Polskiego Radia i Telewizji oraz pokaźną dyskografią. W zespole Spirituals Singers Band Włodzimierz Szomański jest nie tylko wokalistą, ale też kierownikiem artystycznym, aranżerem i kompozytorem.

Jest autorem 4 utworów oratoryjno-kantatowych w tym pierwszej polskiej mszy gospel, bardzo wielu aranżacji wokalnych i instrumentalnych, pieśni gospel, kolęd polskich i zagranicznych, standardów jazzowych oraz polskich pieśni patriotycznych. Od 1996 r. komponuje również muzykę dla teatrów dramatycznych i lalkowych. Za działalność na niwie teatralnej został nagrodzony nagrodą Marszałka Województwa Dolnośląskiego.

Jako kierownik muzyczny zespołu współpracował z wieloma sławnymi dyrygentami w kraju i za granicą. Odnosił również wielki sukces, występując dwukrotnie wraz ze światowej sławy amerykańską śpiewaczką Gwendolyn Bradley i jej akompaniatorem Clifffem Jacksonem. Ich wspólnie przygotowane koncerty, pieśni spirituals oraz gospel zostały uznane za znaczące wydarzenia artystyczne.

Włodzimierz Szomański współpracował jako kierownik muzyczny z wrocławskimi teatrami przy realizacji spektakli muzycznych. Dodatkowym nurtem w jego działalności artystycznej są również aranżacje muzyczne bajek dla dzieci. Na swoim koncie ma on także realizacje radiowo-telewizyjne we Francji, Niemczech, Austrii, Litwie, Holandii i we Włoszech. Za dokonania artystyczne został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi,

a wraz z zespołem uhonorowany prestiżową nagrodą im. Wacława Kisielińskiego, przyznaną przez „Pagart” za najlepszy debiut zagraniczny. Był to rok 1990.

Włodzimierz Szomański jest również laureatem Nagrody Estrady Polskiej „Prometeusz 2000” za najwyższe osiągnięcia w sztuce estradowej oraz nagrodą im. ks. Włodzimierza Pietrzaka za zasługi w popularyzowaniu muzyki gospel w naszym kraju.

W grudniu 2011 r. wystąpił wraz z zespołem Spirituals Singers Band na koncercie „Kolędy Świata” dla europarlamentarzystów w Brukseli. Koncert ten wpisał się nie tylko w cykl uroczystości zamykający prezydencję Polski w Unii Europejskiej, ale również stał się szansą ukazania szerszej publiczności walorów wrocławskiej kultury.

Tak pięknie promuje nasze miasto Włodzimierz Szomański. Dziękujemy bardzo. [red. – brawa]

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Mirosława Stachowiak-Różecka: Szanowni Państwo, mam zaszczyt przedstawić Państwu sylwetkę Kazimierza Tumskiego – pioniera i współorganizatora ruchu turystycznego we Wrocławiu, wieloletniego propagatora wiedzy krajoznawczej.

Kazimierz Tumski jest mieszkańcem Wrocławia od 1953 roku. Swoją karierę zawodową zaczął we wrocławskiej Szkole Podstawowej nr 60, a następnie jako nauczyciel geografii w Szkole Podstawowej nr 29 propagował piękno przyrody i turystykę pieszą. Łatwo zarażał swoją turystyczną pasją. Założył i prowadził szkolny klub turystyczno-krajoznawczy dla dzielnicy Stare Miasto. Pod jego kierownictwem szkolny klub działał niezwykle prężnie, organizując niezliczoną liczbę wycieczek, rajdów, zlotów, olimpiad i konkursów propagujących wiedzę o Wrocławiu i Dolnym Śląsku.

W 1962 r. Kazimierz Tumski był inicjatorem i głównym współorganizatorem oddziału PTTK Wrocław-Śródmieście, którego w późniejszych latach był prezesem i wiceprezesem. Współtworzył znane Koło Przewodników Wrocławskich „Rzepiór”, a także organizował pierwsze Wrocławskie Dni Turystyki.

W swojej pracy szczególnie podkreślał wagę propagowania wiedzy krajoznawczej wśród dzieci i młodzieży. Był pomysłodawcą i twórcą młodzieżowej olimpiady krajoznawczej Dolnego Śląska oraz wrocławskiego konkursu Szkoła Promująca Turystykę, który cieszy się ogromnym powodzeniem wśród dzieci, młodzieży oraz nauczycieli.

Aktywność Kazimierza Tumskiego trwa nieprzerwanie od blisko 50 lat. Jak zgodnie mówią jego znajomi i przyjaciele – jest typem niestrudzonego społecznika, który potrafi zjednywać ludzi dla swoich pomysłów. Był prezesem stowarzyszenia Dom Turysty, kierował pracami Społecznego Komitetu Budowy Domu Turysty PTTK we Wrocławiu. W ostatnich latach, będąc seniorem, podjął starania o realizację projektu zagospodarowania terenu w rejonie swojego miejsca zamieszkania. Powstał tam plac zabaw i nowoczesne boisko tartanowe.

Za swoją działalność Kazimierz Tumski został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Złotym Krzyżem Zasługi. Jest także laureatem licznych nagród i oznaczeń w dziedzinie turystyki.

Panie Kazimierzu, w imieniu mieszkańców – dziękujemy Panu bardzo. [red. – brawa]

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Elżbieta Góralczyk: Szanowni Państwo, mam zaszczyt przedstawić sylwetkę i działalność Dolnośląskiego Towarzystwa Muzycznego we Wrocławiu.

Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne powstało dzięki inicjatywie grupy pasjonatów sztuki przybyłych na ziemię zachodnie w 1945 roku. Towarzystwo zostało wpisane do rejestru urzędowego miasta w 1946 r. pod numerem 1. Do grupy inicjatorów DTM należeli

m.in. ks. Hieronim Feicht, Kazimierz Wiłkomirski, Ryszard Bakst, Zbigniew Liebhardt i Ryszard Bukowski. Pierwsze zebranie organizacyjne DTM odbyło się 6 czerwca 1946 roku.

W pierwszym statucie czytamy: „Towarzystwo ma na celu krzewienie i rozwój kultury muzycznej na terenie województwa dolnośląskiego. Ponadto prowadzi działalność oświatową przez zakładanie szkół muzycznych nie obliczonych na zysk”.

Członkowie Towarzystwa od podstaw tworzyli szkolnictwo muzyczne we Wrocławiu. Pierwsze szkoły powstały przy ul. Kościuszki i ul. Mazowieckiej, a w 1948 r. działalność zaingerowała Wyższa Szkoła Muzyczna. Z inicjatywy członków Towarzystwa na Dolnym Śląsku zaczęły powstawać społeczne ogniska muzyczne, w których nadzór pedagogiczny pełnili znani muzycy. Ta forma umuzykalniania dzieci i młodzieży spotkała się z dużym uznaniem i cieszyła się popularnością w całej Polsce.

W krótkim czasie po wojnie życie muzyczne we Wrocławiu nabrało prawdziwego wigoru. Odbywały się liczne przeglądy, festiwale, konkursy, prezentacje, recitale oraz popisy młodych słuchaczy szkół muzycznych. Kolejne lata działalności towarzystwa zaznaczyły się mnogością imprez w filiach powstałych w mniejszych miastach Dolnego Śląska. Zaczęły się spełniać marzenia założycieli o upowszechnieniu wrażliwości muzycznej wśród wszystkich dzieci, niezależnie od środowiska i zdolności. Realizujący te działania muzycy o najwyższych kwalifikacjach wypełniali swoje obowiązki z wielkim zaangażowaniem.

Działaczom Dolnośląskiego Towarzystwa Muzycznego zawdzięczamy powstanie ważnych wrocławskich instytucji muzycznych – opery, filharmonii i operetki, a także kilku dolnośląskich festiwali w tym m.in. Międzynarodowego Festiwalu Chopinowskiego w Dusznikach-Zdroju, Festiwalu Moniuszkowskiego w Kudowie-Zdroju, czy Festiwalu Społecznych Orkiestr Symfonicznych w Cieplicach.

Towarzystwo jest także twórcą Salonu Muzyki i Literatury we Wrocławiu, który dziś pod nazwą Klub Muzyki i Literatury jest jedną z najważniejszych i najbardziej znanych placówek kulturalnych miasta. W latach 2001–2006 Towarzystwo realizowało wraz z Urzędem Miejskim Wrocławia i Akademią Muzyczną im. Karola Lipińskiego projekt edukacyjny pod nazwą „Śpiewający Wrocław”, a także cykl koncertów muzyki dawnej Forum Musicum.

Obecnie Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne prowadzi 11 społecznych ognisk muzycznych kształcących ponad 1000 uczniów oraz organizuje liczne koncerty, w tym wiele charytatywnych, takich jak na przykład Wieczory Polskie w Klubie Kolejarza.

Podobnie jak w pionierskich latach członkowie Towarzystwa prowadzą działalność edukacyjną w szkołach i w przedszkolach. Organizowane są nowe festiwale, takie jak Międzynarodowy Festiwal Muzyki Kameralnej w Oleśnicy. Każdy rok przynosi nowe inicjatywy, a jedną z ostatnich jest Młodzieżowa Akademia Musicalowa stworzona z myślą o rozwijaniu pasji utalentowanych aktorsko, muzycznie i wokalnie młodych ludzi. Taka jest działalność Dolnośląskiego Towarzystwa Muzycznego. [red. – brawa]

Profesor Jan Biliszczuk: Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący Rady Miasta Wrocławia, Panie i Panowie Radni, Szanowni Państwo! Jest mi niezmiernie miło, że mogę wystąpić w imieniu tak znakomitych laureatów. Jest to wielka sprawa, kiedy miasto docenia wkład ludzi w jego rozwój. Proszę zauważyć, że wśród nagrodzonych jest instytucja kulturalna promująca muzykę, wybitny kompozytor, lekarz – zdrowie jest przecież rzeczą bardzo ważną, czy pedagog, propagator dorobku kulturalnego Wrocławia i Śląska. No i na końcu inżynier. O czym to świadczy? Świadczy to o tym, że potencjał Wrocławia jest wielki.

Są rzeczy zauważalne w różnych dziedzinach. Jest nam, wrocławianom, którzy oddaliśmy serce Wrocławowi bardzo miło, że Wrocław się rozwija. I to, o czym mówił pan prezydent, że czekają nas następne wielkie cele. Kończą się mistrzostwa Europy w piłce

nożnej, a już mamy w perspektywie Wrocław – Europejska Stolica Kultury, czy następne igrzyska sportów nieolimpijskich. Jest to szalenie ważne, że żyjemy w czasach kiedy Wrocław staje się nie tylko jednym z ważniejszych centrów kulturalno-naukowych i gospodarczych Polski, ale również jest zauważalny spoza granic Polski, z Europy. Jest to szalenie ważne z uwagi na przyszłość młodego pokolenia.

I tutaj chciałbym, bo wiem, że odwagi Panu Prezydentowi i Radzie Miasta nie zabraknie w wytyczaniu kolejnych, ważnych celów, żeby się te cele spełniały. Gdyż potencjał Wrocławia jest wielki i naprawdę powinniśmy walczyć o te najwyższe cele. Tak że tego życzę Panu Prezydentowi, Radzie Miasta i Wrocławowi. [red. – brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Dziękuję Panu Profesorowi za wystąpienie. W wielu dziedzinach mamy różne plany na przyszłość, także w dziedzinie budowy mostów, Panie Profesorze, proszę zwrócić na to uwagę.

Otóż chciałbym zwrócić Państwa uwagę na fakt, że Nagroda Miasta Wrocławia i Nagroda Prezydenta odnosi się do 5 osób, 5 osób jest laureatami tych nagród, ale one różnią się troszkę, są nieco inaczej definiowane. Nagroda Miasta Wrocławia to jest nagroda za wieloletni dorobek, za wiele lat pracy na rzecz miasta i społeczności naszego miasta. Natomiast Nagrody Prezydenta Wrocławia, które są nadawane osobistą decyzją pana prezydenta, jedynie wspierane przez Radę Miejską, są na ogół nagrodami za działalność w ostatnim roku lub w ostatnich latach. Teraz zostaną wręczone Nagrody Prezydenta Wrocławia.

Zbigniew Morawski: Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, Szanowni Państwo! Pan Marek Suchy urodził się w 1960 roku. Jest inżynierem, absolwentem Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. W 1984 r. rozpoczął pracę w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu. Cztery lata później uzyskał uprawnienia projektowe i wykonawcze w zakresie dróg oraz uprawnienia projektowe i wykonawcze w zakresie mostów. W 1992 r. założył Pracownię Projektowo-Usługową „Most-Projekt”, gdzie był głównym projektantem przebudowy i budowy kilkudziesięciu obiektów mostowych o różnej konstrukcji m.in. projektów przebudowy mostów przez rzeki Odrę w Oławie i Krapkowicach, Kaczawę w ciągu autostrady A4 oraz kilku mostów przez Nysę Kłodzką.

W 1995 r. założył wraz z dwoma współnikami działające do dnia dzisiejszego Biuro Projektów Dróg i Mostów BBKS-Projekt. Przez 9 lat pracował na stanowisku wiceprezesa zarządu i dyrektora zarządzającego, a od 2004 r. pełni funkcję prezesa zarządu spółki. Jednocześnie był głównym projektantem i koordynatorem zespołu przy opracowaniu licznych dokumentacji projektowych na terenie Wrocławia, w tym projektu Autostradowej Obwodnicy Wrocławia.

Marek Suchy był wielokrotnie nagradzany za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie architektury i budownictwa. W 2004 r. jego zespół projektowy zdobył nagrodę II stopnia ministra infrastruktury za projekt estakady nad ul. Strzegomską i torami PKP w ciągu Obwodnicy Śródmiejskiej we Wrocławiu. W latach 2002–2006 biuro BBKS-Projekt zostało pięciokrotnie nagrodzone Dolnośląskim Certyfikatem Gospodarczym przyznawanym wyróżniającym się podmiotom gospodarczym Dolnego Śląska, a w 2007 r. spółka otrzymała Dolnośląską Nagrodę Gospodarczą w kategorii podmioty gospodarcze.

W latach 2007 i 2009 Prezydent Wrocławia i Towarzystwo Miłośników Wrocławia przyznały biuru BBKS-Projekt pierwszą nagrodę w konkursie „Piękny Wrocław” za najlepszą realizację architektoniczną w kategorii obiekt inżynierski za projekt przebudowy ul. Grodzkiej we Wrocławiu oraz za projekt drugiego mostu Warszawskiego we Wrocławiu. W 2009 r. spółka wspólnie z zespołem badawczo-projektowym Mosty-Wrocław otrzymała II nagrodę w VII edycji konkursu Dolnośląska Budowa Roku w kategorii obiekty budownictwa inżynierskiego za przebudowę i budowę mostów warszawskich, i al. Marcina Kromera we Wrocławiu.

Marek Suchy aktywnie działa w kilku organizacjach zawodowych. Jest członkiem Dolnośląskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Związku Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej. [red. – brawa]

Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz: To jest za Autostradą Obwodnicą Wrocławia, więc poproszę o podwójne oklaski. [red. – brawa]

Zbigniew Morawski: Profesor Marek Bojarski urodził się w 1946 r. – prawnik karnista, rektor Uniwersytetu Wrocławskiego. Pochodzi z rodziny prawniczo-nauczycielskiej, ojciec był adwokatem w Przemyślu, babcia i mama były nauczycielkami. Po ukończeniu studiów prawniczych na Uniwersytecie Wrocławskim w 1969 r., podjął pracę w macierzystej uczelni. W 1976 r. uzyskał stopień doktora, a w 1985 r. doktora habilitowanego. W latach 1984–1991 był zastępcą, a od 1991 r. dyrektorem Instytutu Prawa Karnego i Kryminologii. Obecnie pełni też funkcję kierownika Katedry Prawa o Wykroczeniach i Prawa Karnego Skarbowego oraz przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Przewodniczył również Komisji Dyscyplinarnej dla nauczycieli akademickich przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego. Od 1977 r. jest członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawa Karnego.

W 1992 r. Marek Bojarski otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1993–1995 i 1999–2002 pełnił funkcję prorektora, w latach 2002–2008 dziekana Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego. Był profesorem wizytującym w Bostonie, Detroit, Leuven i Waszyngtonie. W maju 2008 r. został rektorem Uniwersytetu Wrocławskiego, a w marcu 2012 r. wybrano go na drugą kadencję. W roku akademickim 2009/2010 był przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola, Częstochowy i Zielonej Góry.

Profesor Marek Bojarski jest wybitnym prawnikiem specjalizującym się w prawie karnym, prawie karnym skarbowym i prawie o wykroczeniach. Jest promotorem i recenzentem wielu doktorskich i habilitacyjnych prac. Jego dorobek liczy ponad 170 prac naukowych. Za swoją działalność zawodową został uhonorowany tytułem doktora *honoris causa* Państwowego Uniwersytetu Pedagogicznego w Tomsku (2010) oraz Uniwersytetu im. Iwana Franki we Lwowie (2011).

Jako rektor podjął szereg działań służących integracji wrocławskiego szkolnictwa wyższego. Był jednym z inicjatorów powołania w 2010 r. Wrocławskiej Unii Akademickiej, porozumienia międzyuczelnianego, którego istotą jest maksymalne wykorzystanie potencjału naukowego naszych uczelni z pożytkiem dla całego środowiska.

Profesor Marek Bojarski kocha wrocławski Rynek i spaceruje brzegami Odry, najchętniej zaś odpoczywa, prowadząc samochód. Jest wielkim miłośnikiem podróży i kotów, a o wszechstronnych umiejętnościach laureata świadczy też fakt, iż w święta własnoręcznie piecze torty dla całej swojej rodziny. [red. – brawa]

Kolejny laureat, Erazm Humienny, urodził się w 1966 r. Społecznik, działacz opozycyjny. W 1985 r. ukończył wrocławskie Technikum Żeglugi Śródlądowej. Do końca lat 80. pracował m.in. jako marynarz, robotnik w Stoczni Gdańskiej i doker, murarz i malarz w spółdzielniach studenckich we Wrocławiu. W latach 1988–1990 odbywał zastępczą służbę wojskową w Domu Pomocy Społecznej we Wrocławiu.

Erazm Humienny był aktywnym działaczem opozycji w okresie PRL – od 1984 r. zaangażowany w dystrybucję druków drugiego obiegu we współpracy z parafią pw. św. Karola Boromeusza we Wrocławiu, za co wielokrotnie zatrzymywany był przez funkcjonariuszy służb specjalnych i zwalniany z pracy. Kilkakrotnie karany grzywną przez kolegia ds. wykroczeń, a w 1986 r. nawet krótko więziony. W 1985 r. wyjechał do Gdańska, gdzie nawiązał kontakty poprzez parafię św. Brygidy i Stoczną Gdańską z Federacją Młodzieży Walczącej i został kurierem pomiędzy Wrocławiem a Gdańskiem, kolportując wydawnictwa Regionalnego Komitetu Strajkowego, Regionalnego Komitetu

Wykonawczego, Solidarności Walczącej i Federacji Młodzieży Walczącej. Od 1987 r. działał w Ruchu Wolność i Pokój, uczestniczył w happeningach organizowanych przez środowisko Pomarańczowej Alternatywy. Stał na czele Stowarzyszenia Objektor, walczącego o zastępczą służbę wojskową.

Erazm Humienny od wielu lat jest aktywnie zaangażowany w działalność na rzecz potrzebujących wrocławian. W latach 1991–1996 był kierownikiem schroniska dla mężczyzn Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta we Wrocławiu. Następnie został kierownikiem domu opieki Fundacji „Przywrócić Nadzieję”. W 1996 r. założył Stowarzyszenie Pomocy „Ludzie Ludziom”, które podjęło współpracę z zakładami karnymi. Głównym celem organizacji jest pomoc człowiekowi zagubionemu we współczesnym świecie. Przede wszystkim służy ona osobom zagrożonym wykluczeniem społecznym, bezdomnym, skazanym, dysfunkcyjnej rodzinie, defaworyzowanej młodzieży opuszczającej domy dziecka, osobom starszym – w szczególności, gdy z uwagi na stan zdrowia, podeszły wiek, kalectwo, czy trudną sytuację życiową nie są w stanie samodzielnie przezwyciężyć trudności związanych z zapewnieniem sobie podstawowych warunków egzystencji. Stowarzyszenie prowadzi we Wrocławiu dom socjalny dla mężczyzn.

Erazm Humienny jest laureatem wielu nagród m.in. Marszałka Województwa Dolnośląskiego dla najlepszej organizacji pozarządowej z Dolnego Śląska w 2005 r., wyróżniony został także tytułem Społecznika Roku w 2000 r. i Srebrnym Krzyżem Zasługi w 2010 r. W 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski odznaczył go Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. [red. – brawa]

Kolejnym laureatem Nagrody Prezydenta Wrocławia jest pan Zbigniew Rybczyński, urodzony w 1949 r. – reżyser, twórca filmowy i telewizyjny. Po ukończeniu liceum plastycznego przez rok pracował w Studio Miniatur Filmowych w Warszawie, a w 1969 r. rozpoczął studia na Wydziale Operatorskim w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Był współzałożycielem i jednym z filarów awangardowej grupy twórczej Warsztat Formy Filmowej.

Po ukończeniu studiów w 1973 r. związał się zawodowo ze Studium Małych Form Filmowych Se-Ma-For, gdzie zrealizował swoje najważniejsze autorskie dokonania, które uwieńczył w 1980 r. krótkometrażowym filmem animowanym *Tango*. W roku 1982 r. Zbigniew Rybczyński wyjechał z Polski do Austrii, gdzie uzyskał azyl polityczny. W 1983 r. otrzymał Oscara za *Tango* i postanowił wyjechać z rodziną do USA, gdzie realizował filmy krótkometrażowe i teledyski m.in. dla Simple Minds, Pet Shop Boys, Chucka Mangione, Micka Jaggera, Yoko Ono czy Johna Lennona. Od końca lat 90. XX w. pracował w Niemczech, gdzie był m.in. wykładowcą w Artystycznej Wyższej Szkole Mediów w Kolonii. Na początku XXI w. reżyser powrócił do Polski.

Zbigniew Rybczyński jest pionierem technologii telewizyjnej HD, technologicznym eksperymentatorem i innowatorem, posiadaczem wielu patentów amerykańskich większość na innowacyjne pomysły w zakresie produkcji filmowej i wideo, w tym oprogramowanie *Zbig* do matowania obrazu.

Jako wybitny twórca kultury przełomu XX i XXI w. otrzymał za swoją pracę wiele prestiżowych nagród branżowych w USA, Japonii i Europie. W 1999 r. w Alei Gwiazd na ul. Piotrkowskiej w Łodzi odsłonięto jego gwiazdę. W 2008 r. minister kultury i dziedzictwa narodowego Bogdan Zdrojewski przyznał Zbigniewowi Rybczyńskiemu Medal Zasłużony Kulturze *Gloria Artis*, a Łódzka Szkoła im. Leona Schillera tytuł doktora *honoris causa* za szczególny kunszt artystyczny i wynalazczość w dziedzinie sztuki filmowej. W 2010 r. otrzymał nagrodę za całokształt twórczości i wkład w rozwój sztuki filmowej na Międzynarodowym Festiwalu Kina Autorskiego w Batumi.

Od 2010 r. Zbigniew Rybczyński jest dyrektorem programowym projektu Wrocławskie Studia Technologii Wizualnych, unikatowego w skali światowej ośrodka edukacyjnego i badawczo-twórczego w dziedzinie multimedów, specjalizującego się w produkcji

filmowych efektów specjalnych z wykorzystaniem najnowszych komputerowych technik realizacyjnych, obrazów wielowarstwowych i trójwymiarowych. Projekt mający ogromne znaczenie dla całej polskiej kinematografii jest realizowany przez Centrum Technologii Audiowizualnych – państwową instytucję kultury, która przejęła spuściznę po Wytwórni Filmów Fabularnych we Wrocławiu. [red. – brawa]

Kolejnym laureatem Nagrody Prezydenta Wrocławia jest drużyna piłkarska WKS Śląsk Wrocław, zdobywca tytułu mistrza Polski w piłce nożnej w sezonie 2011/2012.

Rok 2012 jest wyjątkowy dla Śląska Wrocław. Wywalczone w tym sezonie mistrzostwo Polski w piłce nożnej łączy się z 65. rocznicą powstania klubu. Wicemistrzostwo Polski zdobyte w roku poprzednim zbiegło się natomiast z wyjątkowym jubileuszem twórcy tego sukcesu, pana Oresta Lenczyka, który w 2011 r. obchodził 40-lecie pracy trenerskiej.

Wspaniałe sukcesy Śląska napełniły wrocławian wielką dumą i radością, swoją postawą i zaangażowaniem na boisku drużyna udowodniła, jak wiele satysfakcji może przynieść sport i jak ważną może odgrywać rolę w promocji miasta. Zespół, który Orest Lenczyk miał w poprzednim sezonie ratować przed spadkiem z ligi, po raz drugi z rzędu wystąpi w europejskich pucharach.

W tym kontekście należy przypomnieć wcześniejsze sukcesy klubu m.in. mistrzostwo Polski w sezonie 1976/1977, wicemistrzostwo Polski w sezonach 1977/1978 i 1981/1982, dwukrotne zdobycie Pucharu Polski w sezonach 1975/1976 i w 1986/1987 oraz Superpucharu Polski w roku 1987, a także Pucharu Ekstraklasy w sezonie 2008/2009. Po raz pierwszy drużyna wystąpiła w europejskich pucharach w roku 1975, a największy sukces osiągnęła 2 lata później, docierając do ćwierćfinału Pucharu Zdobywców Pucharów.

W zielono-biało-czerwonych barwach występowało wielu znakomitych piłkarzy, reprezentantów Polski, uczestników i medalistów mistrzostw świata oraz igrzysk olimpijskich. Śląsk reprezentowali m.in. Władysław Żmuda, Ryszard Tarasiewicz, Waldemar Prusik, Janusz Sybis, Lesław Ćmikiewicz, Jan Tomaszewski, Tadeusz Pawłowski, Zygmunt Kalinowski, Ireneusz i Zygmunt Garłowscy, Andrzej Rudy i Adam Matysek. [red. – brawa]

Rektor Marek Bojarski: Panie Przewodniczący, Panie Prezydencie, Wysoka Rado, Szanowni Państwo! Każdemu aktowi wyróżnienia towarzyszy uczucie radości i nam dzisiaj nagrodzonym to uczucie towarzyszy. Tym bardziej, że zostaliśmy nagrodzeni w tak wspaniałej scenerii przez władze Wrocławia. Obok tego towarzyszy nam jeszcze jedno uczucie – dumy, że zostaliśmy nagrodzeni przez władze miasta, które ma bardzo długą historię, wspaniałą tradycję, pokazuje, jak wspaniale można współżyć ze sobą, pokazuje piękną tolerancję.

Jestem dumny, że akurat my zostaliśmy nagrodzeni przez władze Wrocławia, miasta, które rozwija się bardzo prędko. To jest widoczne na każdym kroku. Wspomniane dzisiaj te wielkie budowle – most, obwodnica i inne, związane z ułatwieniem naszego życia, to jest właśnie coś, czym możemy się pochwalić. I nawiązując do tego osobistego aspektu, który tutaj w mojej laudacji został wyróżniony, że uwielbiam jeździć samochodem, że odpoczywam. Tak, muszę się przyznać, że odpoczywam i uwielbiam jeździć obwodnicą autostradową, a potwierdzić to może mój przyjaciel obecny tutaj na sali, dziekan Wydziału Prawa Uniwersytetu w Waszyngtonie, Uniwersytetu Katolickiego, dziekan Ralph Rohner, którego na pierwszą przejażdżkę zabrałem właśnie po obwodnicy. [red. – brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Serdecznie dziękujemy Panu Rektorowi za miłe słowa. Jest nam niebywale miło wszystkich Państwa wyróżnić, wszystkich Państwa odznaczyć, bo bez Was Wrocław nie byłby tak pięknym, tak wspaniałym i tak pełnym perspektyw miastem.

Jak Państwo pamiętacie każdego roku po tej części oficjalnej, staramy się pokazać osoby, które otrzymują wsparcie Miasta Wrocławia, osoby młode, osoby utalentowane i jak do tej pory odnoszę wrażenie, że zawsze nam się to znakomicie udawało, zaskoczyć Państwa czymś wyjątkowym i czymś wyjątkowo pięknym. Wiem, że dzisiaj to także będzie sukces. Naszą stypendystką jest Zuzia Nycz, która jest uczennicą IV klasy szkoły podstawowej. Otóż Zuzia Nycz zagra nam na trąbce. [red. – brawa] Zagra nam na trąbce jeden z najpiękniejszych standardów jazzowych „Gdy wszyscy święci idą do nieba”. [red. - brawa]

[red. – Występ młodej artystki został nagrodzony gromkimi brawami.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Jak Państwo słyszeliście także i w tej dziedzinie mamy wielką przyszłość przed sobą. To było bardzo piękne, słysząc wcześniej wspaniałe wykonanie Louis'a Armstrong'a myślę, że Zuzia mu nie ustępowała.

Szanowni Państwo, jeszcze raz serdecznie gratuluję wszystkim laureatom, ale przy okazji chciałbym na zakończenie podziękować także Bractwu Kurkowemu, które towarzyszyło nam w przemarszu i spowodowało, że przynajmniej część gołębi opuściła Wrocław do końca roku, bo gołębie nie lubią tych mocnych dźwięków.

Chciałbym podziękować również grupie Serenissima Wratislavia. To jest grupa pań i panów, którzy kultywują tradycję tańców średniowiecznych i zawsze nam towarzyszą przy wręczaniu kwiatów, a także byli z nami w trakcie pochodu. A także Bractwu Rycerskiemu – proszę zwrócić uwagę na wspaniałych mężów ubranych w tradycyjne średniowieczne XVI-wieczne stroje, to jest stowarzyszenie, które kultywuje tradycję militariów od wieków średnich po dzień dzisiejszy. Dziękujemy im wszystkim serdecznie. Prosimy o poczęstowanie się każdego z Państwa kieliszkiem szampana. Zamykam obrady uroczystej sesji Rady Miasta i proszę Pana Prezydenta o wzniesienie wspólnego toastu.

Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz: Panie Przewodniczący, Szanowni Państwo. Jak zawsze – za Wrocław!

Na zakończenie **Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski** wniósł toast za Wrocław i zaprosił wszystkich do pamiątkowej fotografii.

Jacek Ossowski

Przewodniczący

Rady Miejskiej Wrocławia

Protokołowała
Justyna Gaczyńska